

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Nobilitaria memoria: An*th*
THEOGNIDIS,

PYTHAGO-

RÆ, PHOCYLIDIS, TYR
TÆI, SOLONIS, ET ALIORVM

POEMATA GRAECA.

Seminarij S. Winckleyi 3
1663.

I T E M:

HOMERI PVGNA RANA

RYM ET MYRIVM, SINGULA, UT

Lector eruditus, et candidus fatebitur,
accurate, & perspicue reddita
carmine Latino

A
M. HIERONIMO OSIO
Turingo P. L.

VITEBERGÆ EXCVDEA
bat Laurentius Schuenck.

Anno 1563.

NOBILIBVS, AC STRE,
N VI S, ET DOCTRINA CLARISS: D.
Venceslao à Wrefouitz, & in Byfsitz,
Consiliario Imperatoris Ferdinandi, &
Cubiculario Sereniss: Principis Ferdinan-
di, Austriae Archiducis &c: & Fratri hu-
ius germano D. Sebastiano in
Tauthouitz & Kystra, D N.
& Patronis suis colendis
Hieronymus O-
sius. S. D.

V AE sunt causæ præcipue, quare in literis multos versari debere sapientes existiment, Agnitio videlicet veri Dei, & felix Rerū publicarum administratio, quarum posterior prioris finis rectè perhiberi potest : Etenim ab initio propterea propicius Deus voluit genus humanum congregari, ut interfese alter alterum doceret de pietate, de veris officijs virtutum, de Creatore & conseruatore hominum & omnium rerum, de miserijs huius vitæ, de spe futuri seculi, alijsq; rebus ad æternæ salutis possessionem

100/97/33

sessionem cognitu necessarijs. Et hi exigu
congressus postea creuerunt, vt maiores
coetus in vrbib. coirent, donec ad Regno
rum Imperiorumque constitutionem ven
tum est.

Hæ administrationes omnes à Deo id
circo ab initio institutæ sunt, et idcirco ab
ciusdem beneuola nobis clementia seruā
tur, vt ipsi seruiant, vt in Iesaja de Eccles
ia dicitur : Reges erunt tui nutritores.
Iam id manifestum est sine doctis & intel
ligentibus viris in mediocrib. Rebuspu
blicis parum rectè administrari. Eò au
tem Magistratus fuerunt beatores, diu
turnioresque, quò, qui eos gererent, doctis
ores & peritiores essent, & quò plus in sa
pientiæ inuestigatione profecissent. Eorū
demum consilia, eorumque conatus salu
tares fuerunt, si accessit diuina benedictio,
sine qua nihil, etiam inter eos, qui palmā
virtutū præstantiæ, aut sapientiæ sibi mea
ritò vindicarent, felix ex omni parte fuit.

Plurimum certè debent omnes Respu
blicæ bonis literis, quod quam suauiter,
quam pulcrè, quam eleganter Callimachus
his versibus i Hymno in Apollinem scri
pto indicat :

ἀρδεκόμα: Συστά πέδω λέγουσιν ἐλαῖα;
ἢ λίπος ἀπόλλωνος ἀποζύουσι μὲθυατ
εἰλαττώ πανάκεαρ, τὸν ἄσει δὲ ὁκευ ἐκφυατ
πρῶκες ξέραζε πέσωσι μάκεια πάντες γένοντο.

Affirmat de vertice Apollinis fragrantissimum balsamum stillare. Quibus verbis ostendit, omnia ibi esse secunda, ubi bona artes coluntur, dominari leges, res. Etè distribui honores, seruari æqualitatem contractum, retineri dominia rerum, amicitias et mutuas conuersationes, florere pacem, quam oleæ significatione veteres ornabant. Quid, quæso, hoc statu est iuscundius? erit certè omnium summum bonum, si modò id, quod summum bonum est, adsit, videlicet vera agnitus & celebrazione diuini nominis. Tale fuit decus totius orbis terrarum vrbs Ierosolyma, cuius gubernator summus ipse Deus fuit.

Iam hoc fateamur, literarum quoque studia esse necessaria, ad veram doctrinā de Deo conseruandam, & quasi fasciolæ, quibus inuolutus est tenellus puer, noster Redemptor. Quanta fuerūt instructi doctrina Prophetæ, Sacerdotes et Apostoli?

Certè citius abolebuntur pietatis semi-

na,

na, si Ecclesiæ doctores excolere sese dif-
ciplinis honestis desinent. Ita neque alios
rectè erudire, neque ipsi rectè discere po-
terunt, nisi fontes inspiciant, quos in lin-
gua Hebræa, Græca & Latina feruari
diuinitus constat.

Semper vero & apud omnes gentes
POESI Sin honore fuit. Nihil enim
est dulcius, quod vehementius animos ho-
minum percellat, & quasi extra se se rapi-
at, quam sonorum, elegans, argutum &
castum carmen, quo vel diuinæ laudes re-
citantur, aut res gestæ heroum celebran-
tur, quod ipsum Musarum proprium est
officium, ut verissimè à Theocrito ī Cha-
ritibus scriptum est.

τοι τό διός κόσμαις μέλε, καὶ ενάριθοῖς,
έμνηθενά τοις, οὐ μνημόγενθι κλέα θεοῖς

Quantum Ethnica vetustas Homeris
co poëmati tribuerit, notissimum est, præ-
terea extat grauissimum iudicium Basiliij
de Poematibus Homeri & Hesiodi, πάσα
ποὺς ποίκιλος, inquit, τῷ ὅμηρῷ καὶ ἱσιόῳ ἀ-
ρετῇ. ΕἰωνΘ. Athenienses Poema Ho-
meri annuatim populo recitari publicè cu-
rârunt. Pausanias autor est se in Heliconē

D

opera Hesiodi in plumbo insculpta vidis-
se: ac Græci hunc Poetam soliti erant edis-
scere, quemadmodum nostri pueri certas
preces ediscunt. Habuerunt etiam vel me-
diocres Poetæ suos Mœcenates ac Patro-
nos omnibus temporibus in familijs sum-
morum Principum, à quibus & in hono-
re habití fuerunt. Simonidem & Aeschi-
lum Hieron Princeps Syracusarum ma-
gnifecit. Anacreontem Teium Polycras-
tes in delitijs habuit. Eurypides apud
Archelaum Macedonem vixit et claruit.
Antigonus Macedonum Rex Aratum
Solensem coluit. Quanti Augustus Cæ-
sar Virgilium fecerit, sermonibus & mo-
numentis doctissimorum virorum cele-
bratum est. Hæc eò commemo-ro, vt, que
dignitas Poeſeos omnibus seculis fuerit,
ostendam. Eſi verò illis summis artifici-
bus me nequaquam an numero, tamen in-
ter eos me libenter refero, qui, quantum
in hoc genere indefesso studio imitationis
possunt, illud omne ad bonas & sanctas
res carmine illuſtrandas conferunt. Re-
ſtissimè enim facere illi existimandi ſunt,
qui co fine ſtudia literarum colunt, vt ſint
vſui

v*is* & orname*n*to Eccles*i*e Christi, et rebus publicis: At contra deridendi & execrandi potius, quām fouendi sunt, qui solam delectationem et voluptates in literis querunt, aut ijs abutuntur, vt plerique Poetarum (de ijs, qui grauia & vtilia posteris tradiderunt, non loquor) quorum perniciofa potius, quām vtilis, cum iuuentuti, tum alijs erit lectio.

Quare magis celebrabimus eos, qui sacras odas scripserunt, vtiles pijs metibus, vt Nazianzenum, Nonnum, Apollinarrem. Scommata, lusus lascivii, aut scurriles infectiones ingenuos homines non deleant. Musæ, vt supra dictum est, castitatem ac grauitatem amant, ac honestatem à Poetis requirunt: Spurcitiam & obicitatem odio prosequuntur. Quamobrem hoc dedit operam, vt mea Musæ Dei: sicut & autorem omnis sapientie celebret: ea consilio recens aliquorundam Græcorum Poëtarum scripta Latino carmine accuratè reddidi, ac typis impressa publicavi. Quia verò veteribus Poetis visitatum fuit ex ordinibus Principum diligere Patronos fautores, quorum autoritate Poë-

mata

mata committidarentur, fecutus exemplū
illorum, quos imitando sumpsi, v. Excel-
lentiarum auspicio, Nobiles ac clarissimi
viri, hoc opus edere volui, quod acerri-
mum studium v. ex: in omnium artium
ac disciplinarum genere, eximius amor ex-
galiteras et earum Professores, grauissimū
iudicium de summis rebus, cum alijs vir-
tutibus, quibus eminentis prorsus, uno omni-
um ore, et corum quidem maximē, quo-
rum iudicia nos meritò admiramur, suspi-
cimus, ac sequimur, in inclyta gente Boic-
onica prædicatur. Non dubito itaque,
quin et has meas lucubrationes ea fitis ac-
cepturi voluntate, & clementia, qua bo-
nas artes omnes prosequimini.

Offero ergo V. excellentijs mearum
operarum opus qualecunque, inéque &
mea studia. V. ex: debita cum obseruan-
tia reverenter commendo, ac oro Deum
æternum Patrem Domini nostri Iesu
Christi, vt Vestrar ex: clementer Spi-
ritu suo sancto regat, tueas-
tur, & conseruet.

A M E N.

CANDIDO LECTO.

R. S.

CVM præter alios autores Græcos, & Theognis
dis sententias ijs enarrarem adolescentibus, qui
me priuato præceptore utuntur, & horum aliquos ad
artem Poëticam proclives, ac idoneos esse uena ipsorum
ostenderet: ut ad exercitia Poëtica meo eos ex
emplo eò magis incitarem, Theognidis, aliorumq;
Græca Poëmata Latino carmine ita quidem uerti, ut &
uerba, & sententias autorum, quantum omnino fieri pos
tuit, disertè & perspicue expresserim, ut non dubitem
candidum, ac eruditum Lectorem fassurum esse, meam
uerisionem uel commentarij loco in hos scriptores esse
posse.

Quanto uero labore opus fuerit antè, quâme
hoc præstare potuerim & propter obscuritatem sena
tentiarum, & confusanciam earundem farraginem
uerum sensum assequi, ac perspicue reddere, lecto
res peritos artis Poëticæ, ac candore, & iudicio præ
ditos indices facio. Adeo autem suaves, ac plenas do
ctrinæ sententias Theognis, Pythagoras, Phocylides,
& reliqui tradiderunt, ut de eis iure dici illud Horatijs
posse uideatur: Omne tulit punctum, qui miscuit utile
dulci.

Hec Poëmata cùm ego, quo potui, Dei beneficio,
carmine perspicue reddiderim, spero hunc meum labo
rem adolescentibus literarum studiosis gratum, ac utili
lem fore. Vale candide Lector, & meas has lucubra
tiunculas qualescumq; boni consule.

imo nini's libere ^{HE-}
et confase. Nemec sine veni

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΤΥΡΤΗΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΡΤΑΙΟΥ, ΠΕΡΓΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΡΧΑΣ.

Ουτὸν μηδεμίαν, οὐτὶς δὲ λόγῳ ἀνθρακίων,
οὐτὲ ποδῶν ἀρχῆς, οὐπε παλαισμοσάνης.
οὐδὲ τι κυκλώπων μετὰ οὐχοι μέγεθός πεθίων πολέμων.
τικῶν δὲ θέσην θρησκίου θορύβου.

οὐδὲ εἰς τοντοῖο φυλὴν χαριέτορον εἴη,
πλαστοῖο δὲ μίδεω ηὔλη κινύρας πλέον,
οὐδὲ εἰς ταυταλίμεω πέλοπον θασιλεύτορον εἴη,
γλωσσας δὲ ἀδίκης μεταχόγεων οὐχοι.

οὐδὲ εἰς πάτερα οὐχοι δόξαν, πλάνη θάρριδον αλκῆς.

οὐδὲ γαρ οὐδὲ ἀγαθοῖς γίνεται δὲν πολέμων.
εἰ μήτε τλαίνειν δέηται φόνορ διματόφυτα,

ηὔλη μήιας ὀρέγοιτε γρύπην ισάμηνον.
οὐδὲ αρετὴ, τὸ δὲ σενέλον δὲν ἀνθρώποισιν ἀγεισον,
κάλλισον τε φέρεται γίνεται διδύμοις οὐδέ.

ἔνων δὲν οὐδὲ τέτο πόλης ποιετι τε δέμαφ,

οὐδὲ δινάρηδια δέηται προμάχοισι μίνε.

νωλεμέως, αἰχράδες δὲν φυγαῖς εἴσαι πάγχυ λάθιστα,

τυχίων ηὔλη θυμόν τλήμονα προνέμενον.

νασῶν δὲ πεσεῖμ τοι πλησίον ἀνθρακίης προειδώλοις,

οὐτον οὐδὲ ἀγαθοῖς γίνεται δὲν πολέμων,

αὐτοις δὲ δισμενέων δινδυῶν εἴπρεψε φάλαγγας

τριχείας, αὐτοις δὲ τοι εἰχενει κῦμα μάχης.

τευτός δὲ δὲν προμάχοισι πεσεῖμ φύλον τλεστον

πατέρα ηὔλη λαδὸν ηὔλη πατέρες εὐκλείσας, (μόριον,

πελλαὶ δια τερνοιο ηὔλη διαίτο ομφαλούσας,

ηὔλη δια τερνοιο ηὔλη πρόσθιν έπιλαμπον,

TYRTAEI DE VIRTUTE
militari.

Nec memor bunc referat, dignū nec laude putarim,
vt ualeat cursu, lucta uirumq; probet.
Vi molem referat uastam, uiresq; Cyclopum,
Threicium boream cursor ex antecat.
Augeat ut plus huic Tithano gratia formam,
vtq; Mydæ, aut Cyneræ ditione æquet opes.
Tantalidæ Pelopi maiestas æquet ut illum,
Adrastoq; parem lingua diserta probet.
Deniq; laude uacet nulla : nisi ex edere pugnas
Audeat, hic armis utilis esse nequit.
Sanguineas non sustineat, non cernere cedes,
Nec propè stans hosti conserat ipse manus.
Hec uirtus, homines cui maxima præmia debent,
Pulcrius hac iuueni re nihil esse potest.
Vir commune bonum est toti cum ciuibus urbi,
Martis opus primo qui gerit acre loco.
Bellandi nil mente fugam suadente labores,
Qui pro laude mori promptus, ex arma subit.
His socium confirmat, ut ex cadat ipse sub armis,
Ille graues pugnas, ille uir aptus adit.
Inq; fugam celerem hostiles agit oxyus alas,
Sustinet ex belli fluctibus acer agi.
Vnde cadens inter primos animæ cuomit auræ
Hic solet urbs, ciues laude, paterq; frui.
Sauciat huic pectus clypeum hasta secante rotundum,
Thoraceq; acie iam penetrante quatit.

τὸν δὲ οὐρανούντος μὲν τελέσει νέοι, καὶ μὲν γέροντες,
ἄργαλέσθαι δὲ πόθῳ τὰς αἱρέσεις πόλις.
καὶ τούτοις οὐδὲ πάντες ἐν ἀνθεώποις ἀρίστοις,
οὐδὲ πάντων πάντες νοεῖ. γῆρας δὲ πόποισι.
οὐδέ ποτε κλέος ἔσθιομέν απόλλυται, οὐδὲν δὲ οὐρανόν,
ἀλλὰ τὸ γῆρας οὐδὲ εἴρηται ἀνάγνωσθαι.
ὅμητες δὲ τοῖς θεοῖς, μηδέντες τε, μαρνάμενοι τε
γῆρας πάντας θεούς αὐτούς τοις θεοῖς, οὐδὲν δὲ οὐρανόν,
πάντες μὲν τοῦτον διεφέρουντο; οὐδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τῷ πνεύματι παθεῖενται εἰς οἶδα.
γηράσκωρ δὲ οὐδοῖσι μεταπεριέπει, οὐδέν δὲ οὐρανόν
βλάπτειν, οὐδὲν δὲ αἰθέρα οὐ πεικεῖενται.
πάντες δὲ τὸν θεόντας οὐδὲν τελέσθαι, οἵτε κατὰ τοὺς
εἰκότες ἐκ χώρας, οἵτε τε παλαιότεροι.
ταῦτα δὲ τοῖς θεοῖς αὐτοῖς αὔτητοι εἰς ἀκρούντα
περιέλθω, θυμόρ μὲν μεθίειται πολέμος.

τότε αὐτοῖς, οὐ καλάντα.

Μέχρι τοις ηταντάσθιε, κότεν ἄλλημοι εὗστε θυμόρ,
ἐν τοῖς, οὐδὲν διατίσθιτον αὐτοῖς προϊκτύνοντας
οὐδὲ λίγων μετείνητο, τὸν εἰρηνήν δὲ μοκέττε
κείνοις, ἀταξία πόλεμού γεννῶντας τούτα.

καὶ οὐδὲ ποθυόσκωρ οὐσατεντάστω.
τοιμῆται τοις γάρ δέονται, οὐδὲν αὐτοῖς αὐτοῖς μάχεσθαι
γῆρας πέρι, οὐδὲ πάντων, καρπούς τούτους ἀλόχους.

δισμήν

Hoc dolor acris agit iuuenes pereunte, senesq;
 Vrbs desiderio totaq; tacta gemit.
 Busto cuius honos manet, & sua fama nepotes,
 Naturumq; genus sera propago trahit.
 Nec decus huic clari perit ullo nominis auo,
 Quo, cum terra tegit, nescius ille mori est.
 Quem Mars præstantem, atq; ausum huius adire tua
 Pro patriæ orbe neci, progenieq; dedit. (multus,
 Effugit hec quod si post acta pericula mortem,
 Victorem meriti gloria quanta manet?
 Hanc iuuenum magno dignatur honore, senumq;
 Turba, bonisq; orcum pluribus usus adit.
 Hunc senio curant confectum, ac lædere ciues
 Nolunt, & tribuunt iusq; fidemq; uiro.
 Cedunt huic iuuenes uicini, huic cana senectus
 Sponte locum, & sedem, cum uenit ille, suam.
 Istius ergo decet superare cacumina laudis,
 Præsentiq; geri pectori Martis opus.

Aus Tertæi, ut Callini.

Quo uirtus uestra usq; iacet, uigor unde redibit
 O iuuenes, hostem nil tolerare pudet?
 Ebria mens adeo est, ut uos in pace putetis
 Nunc positos, bellis cum loca nulla uacent.
 Ergo quis aduersum nunc arma capesset in hostem,
 Et mittet moriens ultima tela manu?
 Laus est pro patrijs armari maxima regnis
 Adserat ut natos, coniugijq; decus.

ΤΥΡΤΑΙ

πίστι μετέστη. Νάραντε δέ ποτε ἔστησε, σύγχρονε κέρδη
 μοῖρας δὲ τοπικούς συνέπειας τις οὐδέποτε,
 ἔγχος ἀναρχόμενος, οὐδὲ τότε καὶ διάθετος
 ἐλασσοῦς προστορ πιγμαλίων πολέμου. (ἢ πορ
 οὐ γάρ εἰσε νιάνατόν γε φυγῆν εἴμαρτιμόν τοι
 ἄνδρι, οὐδὲ προσγόνων τοι γένος θεοῖς ανάτομοι.
 πολλάκι διοικήτα φύγοντες διάποροι ἀκόντων
 ἔρχεται, τὸν δὲ οἴκῳ μοῖραν κίχνην νιάνατος.
 ἀλλ' οὐδὲ οὐκ ἔμπαρε δίδυμος φίλος, οὐδὲ ποθενός,
 τὸν δὲ διλίγοντος τούτου καὶ μέγας λίνη πάντη.
 Λαζαρίος δέ μπαντοντος κρατερόφρεον θεοῖς
 νιάνατος, γένος δὲ τούτου οὐδὲν τοι.
 πάντα γάρ μην πύργον τὸν διφένδαλμοῖσι τοῦδεσι,
 ἔνδια γαρί πολλῶν τούτοις μοῶν θεοῖς τόντο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αλλ' οὐδεκαλύπτος γένος ανίκατον γένος θεοῖς,
 θάρσεῖς, οὐδὲ πατεῖς ανχένα λοξόρεψε.
 μὴ δὲ ἀνδρῶν πλαθεῖς μεταμόνετε, μηδὲ φοβεστεῖτε,
 οὐδὲ δὲ προμάχοντες τούτοις τούτοις ἔχετε.
 ἐχθροῖς μέντοι τυχαῖς νέμετε, νιάνατος τούτοις μελάντας
 ανγαίσιον καίρατε κελίοιο Θυλάς.
 οἱ δέ γένος ἀρεταῖς πολυδικρύτας ἔργος ἔργοντες,
 εντὸν δὲ ὁργαῖς ἐδίκτητος τούτοις πολέμου.
 Προτείνετε φυγόντων τέ μιωκόντων τὸν γένος τούτον,
 τούτοις αμφοτέροις δὲ εἰς κόρον κλάσατε.
 οἵ μεν γένος τολμῶσι ποτὲ ἀλλαγοῖσι μέμοντες,
 τούτοις ανταρχοῦσι μούλη προμάχοντες οὖντες.

παντού

Mors alias, non bella geras licet, imminet ultrò,
 Cum Parcae statuunt, quem uoluere, diem.
 Muniti clypeo robustum pectus abeno
 Obijciant hastas, cum furor arma mouet.
 Lege licet nulli fatorum evadere mortem,
 Sit soboles superae stirpis alumna licet.
 Forte minus belli, et stridentia tela per auras
 Qui fugit, bunc prensum mors necat atra domi.
 Sed nec amore pari urbs, nec desiderio excipit illum,
 Laudem ceu populi totius alter habet.
 Vrbs desiderio quo tota iacente laborat,
 Hunc et semideis annumerare solet.
 Ceu turrim ante oculos altam quem penè tuentur,
 Nam, multi poterant quæ minus, unus obit.

Alia Tyrtai.

Quæ uos esse probent genus Herculeum, edite uires.
 Vobis ira Iouis nulla recusat opem.
 Agmine stipatas ne formidate cateruas,
 Dirigite in primos ærea scuta uiros,
 Temnite nunc animas, uitamq; efflare sub auras.
 Quas radij illustrant Sole micante, innet.
 Martis opus dubio ferri lacrymabile casu
 Nostis, et hunc pugnas quæ iubet ira sequi:
 Sæpe fugam uisi dare, sæpe reducere palmarum
 Estis, utroq; labor uos saturasse potest.
 Ergo manent casus cunctis qui uiribus omnes,
 Et, quos primus habet comminus ordo, petunt:

ΤΥΡΤΑΙ

πανυστόροι θιμόσκουσι, σάρουσι δὲ λαϊς ἀπίστω,

τριειλάντωρ δὲ ἀνδρῶν πᾶστες πόλων ἀρετή.

Οὐδὲ εἰς δὲ τὸν ποτὲ ταῦτα λέγων ἀνύστατην ἔκαστα,

ὅταν ἐπὶ αἰχμῇ πάθῃ, γίνεται ἀυτὴν κακά.

Ἄργαλέορ γένες ὁ πιθεῖ μετάφρενόρ δέκι μαζίτερ,

ἀνδρός φεύγοντι δέκι φίλος τὸν πολέμον.

Αἰχμές δὲ δέκι νέκυες κατακείμενοι τὸν κονίστη

πῶτορ ὅπιοντες αἰχμῆς μουρός ἐλιλαμένοι.

Εἴλαντες τὸν διαβάτην μιλέτω ποσὶ μάμφωτέροισι,

τηρεῖχθεις τοις γῆς χελώνης ὁδοῖσι δακτύλοι.

Μηρούσι τε κηλίμαχες τὰ κάτω κρήνας οὐδὲν ὄμοιος

ἀντίδιον ενδυνίκης γαστρὶ καλυψάμενοι.

Πεζοίτοροι δὲ τὸν χερῷ θνατέτω ὕβριμοντεγγόντες,

κινεῖτω μὲν λόφον μέτανον τοτες κεφαλήσι.

Ἐρδωροὶ δὲ ὄθριμα ἔργα διμασκέατα πολεμίζομεν,

μηδὲ ἐκτὸς βελέωροι ητάτω ἀντίδιον τοτες.

Εἴλαντες τοὺς ιώρους στρατούς τούς τοτες μακρύδι,

τούς τοτες οὐτάρχων μάκτοντες ἐλέτω. (σαβ,

κ) πόστα ποτες ποδὶ νεκτος, Καὶ πέπτατο δέκι δέκια

δὲ μὲν λόφον τὸ λόφῳ, οὐδὲ κατέων κατέει.

Ποτες τέρνοις τέρνοις πεπαλημένοι ἀνδροὶ μαχέονται,

τούς τοτες κόπτει, τούς τοτες μακρύστελλον.

Ειπεῖτε δὲ τοις γυμνοῖς τοτες δικαίοντες ἀντίδιον τοτες,

ποτες μεγάλοις βάλλετε χρυμαδίστε,

ποτες τοις γυμνοῖς τοτες ακοντίζοντες ἐξ αὐτοῦ,

τοτες τοις γυμνοῖς τοτες πλησίον οὐδὲν μαίνονται.

Τετάρτη

Horum se plures seruant, patriosq; penates,
 Fracta metu uirtus robur inane trahit.
 Ac tantam uim nemo potest aperire malorum,
 Cum fœdo iungi quanta timore solent.
 Triste coacta metu dare tergi sequacibus armis,
 Et graffante leuem Marte subire fugam.
 Prostratum in faciem quam uisu immane cadaver,
 Cuius hiant multo vulnera dorsa, uiri:
 Ergo pedem terris quis figat utrumq; manendo,
 Mordicus infixo labraq; dente premat:
 Crura, femurq; tegi, pectusq; humerosq; ualentes,
 Omnem umbone feram uim prohibente, decet.
 Dextra manus ualidam uibrando torqueat hastam,
 Terribitem cristam concutiatq; caput.
 Egregios belli quis discat obire labores,
 Nec teneat clypeum qui nihil arma timet.
 Ille propinquantem ferri petat acius ictu
 Hostem, seu stricto fauict ensse suum.
 Et iam constipate pedem pede, scutaq; scutis,
 Ac galcas galeis rite, iubasq; imbis.
 Consertoq; uirum iam pectorc sternat humis uir,
 Dum capit aut hastam, seu ferit ensse manus.
 At leuia est quorum labor hostibus arma minari,
 Grandia pugnaci spargite saxa manu.
 Spicula tum ualidis torqueat polita lacertis,
 Stantes, tentat ubi rem cataphracta cohors.

Τελινά μεσοῦ γέρη καλόμενον πεσόντα
ἀνδρὸς φυγήθορ, πορί οὐ πατρίδι, μαρνάμενον.
Τῶν δὲ αὐτῶν προλιπόντα πόλιμην πίστας ἀγνοῦς
πρωχεῖται, πάντωρ εἰς ἀναρρότατον.

Πλακώμενον σὺν μητρὶ φίλῃ οὐδὲ πατρὶ γέγονε,
πασί τε σὺν μητροῖς, κατειδίστη τὸν πατέρα.

Ἐχθρὸς γαρ οὐδὲ τοῖσι μετέστηται, οὐδὲ κανίκατον
ζησμοσάντι τὸν πατέρα οὐδὲ συγοδεῖ πελμή.

Δικώντα τὸν γέροντα, οὐδὲ αὐγλασόρ εἰδότε ξλέγχε,
πάντα δὲ κτυμία οὐδὲ κακότης ἔστιται.

Εἴτε οὖτις ἀνδρός τοι σύλληψις, οὐδὲ μή τρεπε
γίνεται, οὐτὲ αἰδώς εἰς διπίσιον πλεύσει.

Νημᾶς γάρ πορί οὐδὲ μαχώμενα, οὐδὲ πορί πάντωρ
διησκωμένοι, τυχέων μηκέτι φεύγειμενοι.

Εἴτε δὲ μάχεσθε πούδε ἀλλήλοιστι μάμοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰχράς αρχετε, μηδὲ φόνος.

Αλλὰ μέγαν ποιεῖτε οὐδὲ ἄλκιμον τὸν φρεστὸν θυμόν,
μηδὲ θλοψιχεῖ τὸν ανδράσι μαρνάμενοι.

Τουδὲ παλαιότερον, οὐδὲ οὐκέτι γράμματα ἐλαφρά,
μή καταλείποντες φεύγετε τοὺς γραμμούς.

Αἰχράμ γέρη διὸ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
καθαίται πρόσθιτος οὐδὲ αἰδίσα παλαιότερον.

Μέν λαβούσι τὴν ἔχοντα κάρη, πολιόρκητοι τοὺς γέρους,
ζημόρ, ἀπρηνείοντες ἄλκιμον τὸν κονίκη.

ματόρητοι αἰδίσια, Θέλωντες τὸν χρόσιν ἔχοντα
τούρχετε τέλος οὐ φεύγαλμοῖς οὐδὲ νεμεσητὸν ιδεῖν.

οὐδὲ

Alia Eiusdem.

Pulcra mori laus est in pugnantum agmine primo
 Illum, pro patrio qui gerit arma solo.
 At qui linquit agros patriam cum pinguibus urbem
 Mendicans, graue nil huic magis esse potest.
 Qui cum matre cibos, canoq; parente per orbem,
 Cum natisq; suis, coniugioq; petit.
 Hoc uelut hoste paucum, quoscunq; frequentat, amici,
 Paupertas odio cuilibet esse facit.
 Et genus illa graui, formamq; pudore fatigat;
 Nullus honor illam, tristia multa manent.
 Hoc miser esse modo qui coepit, ad omne laborat
 Tempus, et huic homines ferre uerentur opem.
 Ergo animo patriam forti, natosq; tueri,
 Nec fragili uite parcere iure decet.
 Viribus o iuuenes iunctis nunc edite pugnas,
 Nemo metu turpem tentet imire fugam.
 Presenti uirtus animo nunc concitet iram,
 Praeterea non uite linquere cogat amor.
 Neue uiros, quorum nunc membra senilia languent,
 Desertos sociale turbam relinquit opis.
 Est uisu quia foedum, acies quem prima tenebat,
 Ante pedes fusum cæde iacere senem.
 Cui caput est niucum, canis cui barba renidet,
 Lumine quem cassum, et robore puluis habet.
 Quiq; cruenta manu attrectante virilia condit,
 Nil oculis illo foedium esse potest.

SOLONIS

Αλη̄ γένες γυμνωθέντα. θέοισι δὲ πάντες εἰπόντες,
οὐ φέρεται τὸν αὐτὸν οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν.
Εἰνδικάστι μὲν θητοῖσι μὲν οὐδὲν, τραπές δὲ γενναῖς
γενός εἶναι, καλέστι δὲ τὸν προμάχοισι πεσόντα.
Εἰλάταις εἰς διαβάσας μετέτρεψε ποσὶ μεμφοτέροισι
εἰκενεῖς εἰς τὴν γῆν, χελώνην δὲν σιδερών.

ΣΟΔΩΝΟΣ ΕΛΕΓΒΙΩΝ συλλογή.

Μημοσάνκειη γένες δίλυμα τὸν αγλατέκνα,
μάζαν πιθείδες κλήτε μοι εὐχομένῳ.
Αλεορ μὲν πρότερον μακάρεων δόπι, καὶ πρότερος ἀνάπτη
τὸν διδύωνταρον διειδέξαμεν αγαθῶν. τωρ
εἴνεται δὲ γλυκῶν ωδῆς φίλοισι, εὐχθροῖσι δὲ πικρόμη,
τοῖσι μεν διδύοιρ, τοῖσι δὲ διενέριοιρ οὐδέποτε.
Ζείματα ἡμείεω μεν εὔχεμεν, αὐδίκων δὲ πεπάντεται
οὐκ εἰσίλω. πάντως οὐδέομεν λανθάνειον.
Κλαδότομον δὲ δέρη μέλιν διώσα. Νεοί προαγίνεται ἀνδρεῖ
εἰμι πεδίος, εκ γεάτης πυθμένη οὐδὲ κορυφήν.
Εἵμα δὲ αὐδίκεις θεοῖσι μετέπειτα οὐδὲν Κύπρον,
εἴχεται, αλλὰ αὐδίκοιον εἴργασεν πεπάντελμόν τοι,
οὐκ εἰσίλωρ εἴπεται, ταχέως δὲ αναμίσγεται φτυά
αρχή διδύκη διλίγου γίνεται πάτε πυρός.
Φλαμύρη μέλι τὸ πρώτον, αὐτήν δὲ τελείται,
οὐ γαρ διδύνεται οὐδὲν οὐδὲν εἴργασεν πέλα.
Εἰλάταις πάντωρ εὐφορέτηλον, διδύκην δὲ
εἶται αὐτοῦ νεφέλας αἴνεια διασκέδασεν.

Ιερινός,

Corpo*re si nudo iacet. Acrem etate iuuentam*
 Omnia, dum ualeat hie*c flore uigente, decent.*
 Vi*spectare uir hanc uirtutem, & fœmina possint.*
 Ordine uir primo non sine laude cadit.
 Ergo pedem terris quis figat utrumq; manendo,
 Mordicus infixo labraq; dente premat.

SOLONIS CARMINA.

Elegiaca.

Mnemosynes, summiq; Dex Iouis inclyta protes
 Pierides, cœptis ferte precamur opem.
A Dis uestra mihi felicem gratia uitam
 Impetret, & famam laudis ubiq; precor.
 Sim grauis oris sine re, iucundus amico,
 Hic colat, ille mei palleat usq; metu.
 Opto diuitias mihi sed sine fraude repertas;
 Tempore sera licet poena sequente uenit.
Quas largitur opes Deus, has corroborat idem,
 Funditus ad summum quas cumulare solet.
 At quas impostura parit, non rite teneri,
 Siue malæ famæ labe carere solent.
Que nec sponte uigent, redigiq; in damna laborant,
 Principium flammæ mox pereuntis habent.
 Desinit in duros leuis olim noxa dolores,
 Non impunè diu facta nefanda manent.
 Iupiter ipse notans finem citò dissipat autor,
 Ceu nubes Zephyro discutiens solent.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

PHILIP. MELANTH.

*Mus breuis et saltiens in gurgite Rana palustri,
Dum nulla causa prælia stulta cident:
Fulmineo pugnas Iouis ira fragore diremit,
Et tandem fugiens agmen utrumq; perit:
Sic modo dira serunt ex bellis bella Tyranni,
Nec res, sed cœcos armat utriniq; furor.
Pestiferiq; magis Thebana Sphinge Sophistæ
Verba uenenato friuola felle linunt.
Aspicit hæc uindex oculis Deus omnia iustis,
Nec, graue cum sparget fulmen, inermis erit.
Gnate Dei bonitate tua mala tanta leuato,
Et serues coetus Christe regasq; pios.*

ERRATVM.

Pag. A. facie 15. Versu 18. lege pro iam d.

Pag: B. facie 12. post Distichum tertium adde
hos uersus.

*Tanta uiro nulli contingunt, quanta quis optat,
Eret impossibili sepe labore malum.*

